И сега Анна трябваше да учи трудния и непознат език на българите, да чете хроники за Бориса и Симеона, да изговаря нечувани и мъчни букви, да слуша български напеви, които гласовити девойки от Търнов й пееха всеки ден.

Денят на свадбата наближаваше и тя все още не можеше да свикне с мисълта, че ще трябва да се откаже от своето горещо желание. Всеки час през ума й минаваха нови кроежи: да побегне втори път, да се подстриже преди да са успели да я заловят, да се скрие в някоя далечна хижа из планините на Тюрингия, да пише на българския цар, който може би щеше да се откаже от годежа, най-сетне да се хвърли в сините води на Истъра, които се блъскаха в острова, върху който бе изграден кралския замък на Естергом.

Затова, когато известиха на младата девойка, че трябва да се облече в парадна носия и да заучи приветствени слова на български, за да посрещне пратениците на Хемския цар, които щяха да поднесат дар от годеника й, Анна реши да изпрати по тях тайно писмо до Иоан Асена.

В голямата зала, осветена от високи, тесни, сводести прозорци, издълбани в дебелите стени, светлината не стигаше до всички ъгли. Край камината бе застанала невестата на българския цар, облечена в дълга туника от светлосин персийски аксамит, обсипан с дребни зафири във вид на звезди, обградени с кръгчета. Долният край на рубата бе обточен със широка ивица сребърна сърма. Синьо черните коси на принцесата бяха спуснати по раменете й, а пр челото бяха стегнати с връв бисери.

Анна се чувствуваше нещастна. Велелепието, бясъка й бяха чужди и противни. Тя предпочиташе най-скромното облекло от тъмен плат, прилично на монашеско расо, не търпеше нито един скъп камък. А кой знае българският цар какви накити й изпращаше. И тя трябваше да ги сложи връз себе си в непоносима досада. Ала в пояса й се таеше писмо